

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Joh. Jonstoni Thaumatographia Naturalis

Jonston, Jan

Amstelodami, 1661

Caput XVII

urn:nbn:de:bsz:31-97032

tilem faisse, cum descendit de colle Hacbilla in cattrā Saulis, dormientibus cunctis, & accepit lanceam Saulis; tum enim pedem inter pedes Abner apud Saulem cubantis implicasse, & cum timeret, jam captum sese, si pedem vi extraheret, Deum immisisse muscam, quæ mordens crura Abner, vincula resolverit, neque tamen excitaverit Abnerum, atque ita liberatum fuisset Davidem. Araneam denique profuisse, quod os Speluncæ, in quâ latebat David, cum eum quaereret Saul, telis suis occlusisset. Ut sugarentur diversa excoctivere diversi. Cepæ frustum carnis si apponatur, non peti ab illis quidam existimant; non ingressuras domum, si lupi intra eam suspendatur caput, putavit Mizaldus Cent. 7. Aphor. 72. A Lysimachia acerrimo nidore interficere scribit Dioscorid. l. 4. c. 3. Eleboro albo, trito, cumque lacte sparso arceri. Plin. l. 23. c. 8. Quæ de Napelli frondibus victum capiunt, ad venenatos faciunt morsus, si Scaligero credimus. Exerc. 85.

CAPUT XVII. DE NAUTILO.

Nautili descriptionem exactam Bellonius dedit. *Ejus concha; inquit, tribus, constare fragmentis videtur (carina scilicet & lateribus, cum tamen una & simplex sit) quorum latera utrinque ceu carinae junctæ apparent, ea ut plurimum magnitudine, quam ambæ manus amplecti possunt, latitudine autem, quantum pollex cum Indice comprehendat. Omnes autem non excedunt crassitudinem membranae pergamenæ, striisque in oblongum ductis ad oras arenis laciniatæ sunt, in formam rotundam abeuntes; foramen autem, per quod Nautilus alitur, atque exit de concha, magnum est; hac fragilis est, lactei coloris, lucida, admodum polita, omnino navis rotunda effigiem referens; navigat enim per maris summa, elatus de imo gurgite, effertque se testa inversa, ut facilius ascendere possit & inani scapha enaviget, atque ubi*

Q. 3 inde

inde emerferit, tum concham invertit. Ceterum Nautili brachii interfacet membranula, qualis est inter palmipedum digitos, sed hac magis est tenuis, in tela aranea modum, robusta tamen, qua aura etiam inspirante velificat Cirri, quos utrimque multos habet pro gubernaculis vitur atque ubi metuit, tum concham protinus marino humore oppletam demergit. Ceterum Psittaci rostrum habet, suisque cirri polypi modo graditur, atque eodem modo a setabulis sorbet.

CAPUT XVIII. DE OSTREIS.

Ostreæ dulcibus quamvis gaudeant aquis, in petrosissis tamen etiam reperiri locis, prodidit *Plinius*. *Aristoteles* vero, licet victum in humore exerceant, nec foris vivere queant, nihil tamen vel aëris, vel humoris recipere asseverat. Cum ad Apamæam Phrygiæ urbem Mithridatici belli temporibus è motu terræ discessisset, fluvii subito apparere, nec tantum dulces, sed & amaræ ex visceribus terræ, (longius quamvis abesset mare) se proripere aquæ, ut universum tractum illum ostreis repleverint. *Athen.* l. 8. Color ostreis diversus est. Rufæ sunt in Hispania, fuscæ in Illirico, in mari rubro flammeis ita distinguuntur zonis, ut varii coloris temperatura ad iridis accedat similitudinem. *Alian.* l. 10. c. 13. Circa initia æstatis multo sunt prægnantia lacte. A Byzantinis vero hoc seri, abjectum in aquam ad sara adhærescere & ostreas fieri, & *Gillius* scripsit, & verisimile est. Nam ex decocto fungotum in terram projecto, fungos enasci certum est. Carnes illarum mirifice cancer appetit, sed quia forti à natura munitæ sepro, difficulter his potitur. Astu igitur acquirit. Nam dum in locis vento non expositis cum voluptate percalescere videt, suasque ad radios Solis appetire plicas, clanculum injecto calculo, ne iterum claudat impedit, sicque potitur.

CAPVT